

דעתו של שלמה לא נחה מזה שליב'לה בנו ישאר בקוצק וביחוד שגם מחותנו ר' עזריאל מאיר גראדשטין התנגד לחלוטין לכך. כאשר ראה ר' שלמה שאינו יכול להשפיע על בנו לחזור לביתו, לקחו ונכנס עמו אל הרבי ואמר אליו בפני הרבי: "ליב'לה בני! הנני גוזר עליך בגזרת כיבוד אב שתחזור לביתך ולא תסע עוד אל הרבי". "אל נא ברוגזו ר' שלמה" — השיב לעומתו הרבי מקוצק — הן יודע כבודו את מאמר הגמרא (קידושין ל:): "שלשה שותפין הן באדם: הקב"ה ואביו ואמו". אלי בא רק חלקו של הקב"ה בלבד ועל חלק זה אין לכבודו דעה לגזור".

ר' שלמה חזר כלעומת שבא. לא הועילה גם גזירת כיבוד אב. ר' ליב'לה נשאר בקוצק¹⁸.

אז נסע ר' שלמה אל אביו ר' עקיבא לפוזנא להתייעץ בו. שאלו אביו ר' עקיבא איך מתנהג ר' ליבלי בענין "נטילת ידיים", אם אינו מזלזל במצוה זו? וכשהשיבו ר' שלמה כי ר' ליבלי מתנהג על פי כל החומרות של השלחן ערוך וכן גם בנטילת ידיים, נחה דעתו של ר' עקיבא והניח גם את דעתו של ר' שלמה לבל יחשוש⁹.

ומענין הדבר, כאשר אשתו של המשכיל והחוקר הידוע ר' יעקב רייפמן באה לפני ר' לייבלי, בזמן שהיה כבר "רבי" וטענה שהיא מוכרחה לקחת את בנה ר' נתן מאביו שלא ילמד מדרכיו "המשכילים", שאל אותה ר' לייב'לה אם בעלה ר' יעקב רייפמן נוהר ב"נטילת ידיים" בבקר. וכאשר השיבה "הן" אמר לה שאין לה לחשש ויכולה להשאיר את הבן אצל אביו. ר' נתן זה היה ברבות הימים מחשובי הדיינים בלובלין¹⁰. בקוצק נתגלה ר' ליב'לה בכל מדותיו הנעלות. הוא היה